

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.--INCA.

Any 1

SETMANARI POPULAR
INCA 18 DECEMBRE 1915

Núm. 51

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

DOS CONVERSIONES

¡Loado sea Dios!

En la villa y corte de Madrid, hanse obrado recientemente y con intervalo de pocos días dos conversiones notables.

Una de ellas la del cura apóstata, Sr. Ferrandiz, harto conocido por sus doctrinas irreligiosas, públicamente sustentadas en libros y en periódicos. La luz de la fé ha vuelto a penetrar en su espíritu y cual otro hijo pródigo se ha reintegrado a la casa paterna de la Santa Madre Iglesia, no sin hacer pública y solemne confesión de sus errores, de los cuales formula absoluta retractación, ni sin consignar la expresión de su profundo arrepentimiento por los males que pueda haber causado, de los que pide a todos humildemente perdón. Todo ello se contiene en las hermosas palabras que integran el documento publicado por dicho señor en el Boletín Oficial de la Diócesis de Madrid—Alcalá, que para satisfacción de los lectores de este semanario copio a continuación:

«Profundamente arrepentido, declaro que las pasiones humanas me cegaron muchos años, sustentando y exteriorizando en la prensa y en libros errores contra la fé cristiana.

«Deploro, dolorido, los extravíos, y afirmo públicamente la abjuración de mi obra desdichada, someténdome al juicio de la Iglesia.

«Arrepentido de las gravísimas faltas, a todos pido perdón, que espero para volver a la Comunión católica, proclamando la fé cristiana.»

La otra es la del diputado republicano por la mentada villa, D. Luis Talavera, hombre inteligente y activo, que ha colaborado en la formación de varias leyes que actualmente nos rigen. Fué educado en la fé católica y la profesó por mucho tiempo; pero tuvo la desgracia de perderla, ingresó en el partido republicano y se afilió a la masonería. Hoy también con una sinceridad y una compunción que le enalfece en sumo grado, confiesa sus extravíos y se cobija de nuevo bajo el manto protector de la Iglesia.

Dícese que ha poco pasó por la dura prueba de ver moribundo a su hijo único;

y hay quien presume si sería éste el aldabazo con que Dios llamó a las puertas de su conciencia para despertar su antigua fé que yacía en ella, más que adormecida, casi muerta. Sea como fuere, algo de meritorio debió de hallar en esa conciencia el Altísimo, que la hiciese propicia para derramar en ella el tesoro de sus misericordias.

¡Librenos Dios de la inmensa, de la sin igual desgracia de perder el don inapreciable de la fé cristiana! pero ¿no es verdad que resulta altamente simpático y conmovedor ese acto nobilísimo, magnánimo, heroico, de un hombre público que, habiendo cimentado en la incredulidad su posición social y política, sus relaciones e influencias, y puede que sus emolumentos y fortuna, se muestra dispuesto a sacrificarlo todo, a cambio sólo de recobrar el tesoro de la fé que tenía perdido?

Con júbilo inmenso habrá recibido la Iglesia a esos dos hijos extraviados que hoy vuelven a su seno, contritos y humillados; y con los brazos abiertos recibimos nosotros a esos dos hermanos queridos, que de hoy más vienen a secundarnos en la santa empresa de cantar las glorias del Señor, para en su día recibir todos el premio condigno.

La fiera sectaria, en cambio, se habrá estremecido en convulsiones de odio satánico, al ver como se le escapán adeptos de gran valía, haciendo, al marcharse, pública confesión de la falsedad de las doctrinas que han profesado, y del horror de las maldades que con ellas han cometido.

Buena muestra de esa ira diabólica, es la manera como la Asamblea del partido ha acogido la renuncia del acta de diputado que le presentara el Sr. Talavera. La admite, dice, no por razón de las creencias religiosas que abraza el renunciante, sino porque éstas modifican fundamentalmente en significación en las elecciones, y porque ha manifestado que si sus convicciones políticas estuviesen en pugna con su nuevo creado confesional, optaría sin vacilar por lo que éste le impusiera.

¿Habrás visto declaración más ridícula que la de esa Asamblea? No la molesta, según dice, el que el Sr. Talavera haya abrazado el catolicismo, ni es éste, según supone, el motivo por que le admite su renuncia de diputado del partido; y sí la admite porque esto cambia su significación

en las elecciones, y porque en caso de oposición entre sus compromisos políticos y sus deberes religiosos, se declara dispuesto a prescindir de los primeros y cumplir los últimos. ¿Qué idea tendrán de la Religión católica esos assembleístas, que consienten que sean católicos los republicanos, pero a condición de que prescindan de su religión cuando así lo exigen los intereses del partido?

Esto sería una sandez inexplicable en personas de reconocida cultura (que al fin y al cabo hay que reconocérsela por muy extraviados que anden en materia confesional), si no fuese la refinada hipocresía con que tratan de ocultar a las gentes sencillas la enemistad formal que media entre ellos y la Iglesia católica con su divino fundador Jesucristo.—X.

Inca 15 diciembre de 1915

Flor d'ivern

Al amic Joan Boret

Avui ha florit el dia
radiant com una flor
inundant l'ànima mia
sa llum polcimada d'or.

L'ivern, planta corcegada
per la fredor tardoral,
ha desclós ben perfumada
una flor primaveral,

Que desplega gloriosa
dins l'orient purpuri
sa corona lluminosa
fulgurant com un rubí.

Estàtic dins la planura
s'alsa un pinar gentilment
i ubriac de goig murmura
un cant an el sol ixent.

L'alta montanya alterosa,
refugi del corp aspriu,
d'auriola lluminosa
ha cenyit son front altiu.

L'illa d'or sa gentilesa
mostra al sol, son amador,
que amorosament le besa
desbordant son cor d'amor.

Avui tot es harmonia,
els pensaments son més bells
lliberta la fantasia
vola amunt com els aucells.

P. RIBER.

Contes de Nostro Senyor

I

L'ARANYA DE NAZARET

Jo no sé quàn ni qui me'l va contar, mes lo certus és que'l conte deia així:

Sant Josep, per anar a buscar fusta al bosc, tenia una somereta que, per més que la carreguessin, no deia mai que no. A un recó de sa estableta hi havia fet niu una aranya d'aquelles gruixudes, peludes i esgarrifoses; mes no penseu que fos una mala bestia: tenia tan bon cor que mai picava, i li feia tanta llàstima les mosques que, per no caçarles, anava a xuclar un poquet de mel de les flors de la eixida. Si algú cop se n'agafava alguna en sa tela, ella la deslliurava, i al veure-la voleiar li escapava el riure. Era la gran amiga de la somera. Feia ja sis anys que's coneixien i entre elles dues mai hi havia hagut ni així... I això que tenien les seves converses.

—He sentit a dir que demà marxaves.

—Tinc de portar la mestressa a Betlem per empadronar-se.

—¿Estareu mols dies fóra?

—Pel cap baix, vuit dies.

—Jo no vull pas quedar-me tota soleta; tinc por de les falsies. ¿Me deixaràs ficar a les sarries?

Però no facis por a la mestressa. Déu nos en guard d'un sust; si arribaves a sortir i la mestressa queia... Déu nos en guard... te feia troços.

—M'estaré quieteta; i després... ¿te penesses que no la estimo també jo?—

L'endemà tothom marxava: Josep, Maria assentada damunt la somera i l'aranya ficada a dins de tot de la sarria, que ni gosava respirar.

Al pensar que era ten lletja i avellutada i que feia por, la pobreta plorava filets de seda, i pensava, pensava com podria fer-se agradosa; mes, com tenia el cap petitet, no afinava.

Quan, arribats a Betlem Josep i Maria, anaven de porta en porta demanant un conet, i sentia la bestioleta les negres paraules dels hosteleros, desitjava picar-los a la llengua; però ¡quí gosa sortir! ¡era tan lletjota; Déu nos en guard d'un sust, i tan delicada com estava la Senyora!

Totjust a la barraca, ja va respirar; allí Josep lligà la somera a la menjadora i penjà les sarries a un clau de la paret. Ella, poquet a poquet, va sortir de l'amagatall i va entafurar-se en el recó d'una finestreta.

I des d'allà tot ho vegé: ella vegé la celestial claror de mitja nit i escoltà el concert dels àngels; ella sentí els sospirs de la Verge i el plor de l'Infant, i parà esment en aquell grisú gelat que entrava per la finestreta i anava a glaçar les llagrimetes als ulls blaus del Reietó; i, no sabent què fer-hi, plorava a raig fet, corrent d'ací i d'allà, i els filets de plata i seda que de sos ulls eixien anaven teixint una cortina cada cop més espesa i atapaïda, que feia de finestro.

Allí quedà presonera la bona aranya. El vent ja no passava; la Verge no tenia ja fret; el Nen dormia; el bon Josep somreia. Mentrestant la glaçada del matí anava estemordint a la bestiola.

La somera murmurava baixet i li deia:

—¿Te glaces, pobreta?

—Per lo que'm queda veure... i després, ja he fet quelcom... Me sembla que'm mira... i riu; ja no faig por. Adéu.

I deia el contaire que l'aranya es va morir de fret, i que en aquell reonet de finestra hi sortí una floreta groga.

I em recorda com si fos ara, que també deia que tothom per petit, pobret i lleig que sia, si té bon cor, pot fer alguna cosa bona que atregui els esguards o faci riure al bon Jesusef.

JAUME REVENTÓS

De *Proses de Bon Seny*.

L'ORFANETA

De dol vestida la pobre orfana frista la vida té que passar.

Ni amor l'hi queda d'una germana.

Estranys l'acullen. ¿Qui l'ha d'amar?

Forta anyorança mata la nina.

Crida a sa mare plorant, plorant.

Lo que ella pena ningú endevina.

¡Ningú consola lo pobre infant!

Un decavespre de l'hivernada

del cementeri pren el camí,

que l'hi digueren que allà enterrada

està la mare que la nodrí.

La neu la gela, l'aigo la banya.

Malment vestida, plora i té fret.

Dolor l'aufega, son cor l'hi danya...

Cau ja retuda... ¡Pobre angelet!

¡Mare estimada! ¡Ay mare mía!

L'hi diu i apenes pot respirar.

¡Veni depressa! ¡Daume alegria!

¡Dins vostros brassos vull reposar.

La nina enterra se queda estesa.

Sonriu sa boca, alça ses mans;

veü de la Verge la gran bellesa;

sent veus dels angels los seus germans.

Mor entre'ls brassos regositjada

d'aquella Mare de tot consol

i entre les dues formen llassada

i al cel triufantes prenen el vol.

MARCELINA MORAGUES.

DAVANT LA GUERRA

EL QUE NO S'HA DE DIR

París, 26 novembre.

A l'hora del tè, en un saló molt íntim, «rue de la Faisanderie». Homes de lletres. Artistes. La senyora de la casa és un esperit alerta i delicat. Ha publicat dugues novel·les i un llibre de impressions de viatge.

La seva filla és una poetessa de la qual es parlarà. Són amb nosaltres un jove compositor belga—per sos binocles, per sos cabells llargs i per la correcció del rostre recorda el nostre Joaquim Nin—qui ens parla dels joves catalans pensionats que estudiaven al Conservatori de Brussel·les, i un baríton, belga també, qui ens canta—amb un art inflammat—la «Brabançonne des refugiés».

Si som una dotzena, les dames abunden. Una ex-actriu, qui ens parla de la guerra de l'any 70 i de l'assedi de París. Aqueixa senyora ens confessa que mal no volgué passar el Rhin i fer-se aplaudir del noble prussià. Mes la senyora de la casa si que l'ha volgut passar, el Rhin, i ens diu amb quin orgull—orgull de francesa—es plavia de saludar l'emperador Guillem quan el veia passejant a peu, pels parcs berlinesos. Altres dames són amb nosaltres i duen a la conversa llur graciosa sentimentalitat.

Mes hausaquí que, de sobre, com fos que una d'eixes dames es dolgués del calvari que passen les mares, l'ex-actriu qui no volgué mai passar el Rhin, diu la paraula sacrilega:

—Jo no plany les mares alemanyes!

Un senyor ja entrat en anys que és a nostre costat escolta aqueixes paraules amb una gran indiferencia. La majoria de les dames hi fan un gest dubitatiu. Nosaltres volem replicar-les. Més una senyora jove ens pren la davantera.

—No! Això no s'ha de dir. Això no s'ha de pensar. Jo les plany totes, les mares, les franceses i les alemanyes. Totes són ignocents. Sortosament, hi ha encara alguna cosa més forta que la passió nacional. Recordeu vos de la llei de Crist. Totes les mares són de doldre. No repetiu pas, senyora, lo que heu dit. Això una francesa no ho ha de dir.

La mestressa i sa filla aproven la curta rèplica El senyor gros del meu costat segueix indiferent. I l'ex-actriu no cessa de donar noves raons per a la seva tesi i de repetir, obstinadament:

—Jo no les plany, les mares alemanyes!

Ans de sortir comprenem el per què d'aqueixa obstinació. La dama sacrilega no ha tingut mai cap fill.

ZENON.

De «La Veu de Catalunya».

Unics dies de dejuni i d'abstinencia de carn des d'avui 12 Desembre 1915 fins tot l'any 1916 per als que prenguin les noves Bul·les de la Creuada.

1915

Desembre, 17.—Divendres de témpores d'hivern.—*Abstinencia*.

Desembre, 18.—Vigilia de Nadal que s'anticipa a l'últim dissapte de témpores.—*Dejuni i Abstinencia*.

1916

Tots els divendres de Quaresma—*Dejuni i Abstinencia*.

Tots els dimecres i dissabtes de Quaresma.—*Dejuni*.

Juny dia 10.—Vigilia de Pentecostés.—*Dejuni i Abstinència*.

Juny 16.—Divendres de tèmpestes d'estiu.—*Abstinència*.

Agost, 14.—Vigilia de l'Assumpció—*Dejuni i Abstinència*.

Septembre, 22.—Divendres de tèmpestes de tardor.—*Abstinència*.

Desembre, 22.—Divendres de tèmpestes d'ivern.—*Abstinència*.

Desembre, 23.—Vigilia de Nadal que s'anticipa a l'últim dissabte de tèmpestes.—*Dejuni i Abstinència*.

NOTES

1.ª Se pot usar come condiment en qualsevol dia i en qualsevol menjar, greix de tota classe, mantega, margarina i altres condiments semblants; també's poden menjar lactícinis i ous en qualsevol dia i en qualsevol menjar.

2.ª Sempre que no sigui dia de abstinència se pot mesclar, encara que sia dejuni o diumenge de Quaresma.

3.ª Tots poden ser dispensats pel llur confés de la llei d'abstinència i dejuni amb just i racional motiu.

4.ª Per a disfrutar del indult d'abstinència i dejuni s'han d'haver preses les dos Bul·les: el Sumari d'indulgències i l'indult d'abstinència i dejuni. Els pobres no estan obligats a pendre-les per a disfrutar de l'indult de la llei d'abstinència i dejuni.

Pels qui no prenguin la Bul·la no hi ha cap variació ni poden disfrutar de ninguna d'aquestes gracies, tot queda en peu com estava abans. No s'és suprimida la Quaresma ni'ls divendres, com n'hi ha que e-hu suposen.

CONFERENCIA

En la Sala Consistorial de Ciutat, ha donada una conferencia l'arquitecte català En Jeroni Martorell, director de la secció de conservació de monuments, de l'Institut de Estudis Catalans. La conferencia l'havia organitzada la «Lliga d'Amics de l'Art».

La concurrència era nombrosa i selecta, amb una formosa representació de les dames mallorquines.

En Martorell comença parlant de la germanor de mallorquins i catalans des dels temps del gran rei Jaume I, i seguí parlant de la construcció de ciutats i conservació dels monuments. Esmentà les idees dels que s'han ocupat de la construcció de ciutats i va dir que una ciutat és un organisme i que amb una quadrícula no se li pot donar vida. Marcà les diferències essencials entre les ciutats velles i les modernes i que les qualitats d'aquelles i les d'aquestes han estat agermanades per un austriac que n'ha escrit una obra notable que ha tengut poderosa influència a Alemanya, França i Anglaterra.

Va fer aplicació d'aquelles idees moder-

nes a la ciutat de Mallorca, assenyalant l'encertada contrucció d'alguns carrers vells i la desafortunada d'alguns altres. Alabà la disposició dels carrers de Bruges, Nuremberg, Berna i altres i blasmà la disposició de l'Eixample de Barcelona.

Hi ha manera d'unir lo útil a lo agradable. No s'ha de cercar sols formoses perspectives per als carrers, sinó que també s'ha de proporcionar bellesa a les places, fent-hi entrar els carrers pels angles, deixant espai per a l'esplendidesa de les façanes.

Les grans vies han d'ésser la base de la determinació d'una ciutat. Si aquesta és un organisme viu els monuments en son membres importants i cal respectar-los fins a desviar el traçat del carrer si així és necessari.

Parlà del respecte i la veneració que han de merèixer els objectes d'art i s'estranyà que encara no existeixi el Museu de Mallorca.

Aplaudí les gestions que es fan per a endorroc el quarter de cavalleria que tapa la visualitat del Palau de la Almudaina; la decisió de construir les grans vies de l'Eixample de la ciutat seguint les carreteres actuals i que en les places circulars s'hi podrien fer modificacions per a tancar-les i embellir-les. Les Rondes estan ben trassades seguint el contorn de les muralles, però es podrien embellir construint-hi jardins com han fet a Viena, ja que els que s'han indicat al plànol no responen al caràcter que ha de tenir la ciutat.

Acabà fent vots per que amb la construcció de l'Eixample resulti una ciutat artística.

El conferenciant fou molt aplaudit.

El senyor Martorell els dies següents visità els artístics casals dels Morells, Vivot, Verí, Vilallonga, Mir, etc., la Catedral, les col·leccions Planas i March, l'estació prehistòrica i romana de Santa Eugènia i totes les altres bel·leses que tant avaloren la illa daurada.

LA MUJER Y LA EDUCACIÓN

La mujer educadora.

Es suave, y la suavidad quita asperanza á la vida.

Es moral, y la virtud evita el pecado ajeno.

Es sufrida, y en el dolor sabe consolar.

Es dueña de la casa, que es escuela de los hijos.

Es hacendosa, y ahorra sin grandes privaciones.

Es luz, é ilumina la vida y sus caminos.

Es cariñosa, y sabe hacer corazones que lo sean.

Es modesta en el vestir, y agrada á los suyos.

Es recatada y honesta, y será respetada.

Es callada y modesta, y será venerada.

Pero si

Es áspera, hará del hogar un abrojal o zarzal.

Ecos de Ca-nostra

AJUNTAMENT.—En la sessió que celebrà divendres passat, nostre Ajuntament, prengué acorts de importància trascendentíssima per nostre mercat i per l'embelliment de la població. Acordà, per unanimitat dels assistents, la compra de la «Fonda de Ca'n Janer» an els germans Dupuy per trenta un mil cincetes pessetes. Dit edifici serà enderrocat per axamplament de la plaça Major que tan necessari és i tant desitja el poble que's faci.

DIMISSION.—Dia 11 d'aqueix mes D. Antoni Amer, Bal·le de R. O. d'aquesta Ciutat, presentà la dimissió del seu càrrec, després d'haver firmada l'escriptura de compra de Ca'n Janer, feta pel notari D. Jaume Vidal.

Està encarregat de la Bal·laría, interinament, el primer Tinent de Bal·le D. Domingo Alzina.

JUVENTUT MAURISTA.—Dia 15 del corrent, celebrà sessió la Junta Directiva d'aquesta associació, acordant per unanimitat; 1.er fer constar en acta haver vist amb gran satisfacció que l'Ilustre Caporal Exm. don Antoni Maura Muntaner haja sortit del retraïment, tornant a la política activa; felicitar per aquest fet al Sr. Maura, tot renovant l'adhessió a les seves doctrines.—Segón, remetre afectuosa felicitació an el Fill Adoptiu Il·lustre d'aquesta ciutat, l'Exm. D. Agostí Luque, per haver estat nomenat de nou Ministre de la Guerra.

En los cólicos nefríticos así como en las demás enfermedades que proceden del artritismo tales como reuma, gota, ciática, arenillas, mal de piedra, neuralgias, etc., tómese la «Piperazina Dr. Grau». Es el mejor disolvente del ácido úrico.

RECURS DESESTIMAT.—Llegim que la Comissió Provincial ha desestimat la reclamació de D. Miquel Rayó contra la capacitat dels regidors electes D. Pau Morey D. Perç Andreu Ferrer i D. Joan Martorell.

PUBLICACIÓ DE LA BUL·LA.—Diumenge passat se verificà a nostra Iglesia Parroquial la cerimònia de la publicació de la Santa Bul·la.

Ara les velles ja han caducat, puis sols valen de publicació a publicació.

FESTA DE LA PURÍSSIMA.—A Sant Francesc s'és celebrada la festa de la Puríssima. Al matí e-hi hagué Comunió General pels alumnes de les escoles de Franciscans; a les nou ofici major que predicà, per primera vegada, el jove Pare Fra. Sebastià Llinàs, fent un bell panegíric de la Verge Inmaculada. El vespre es donà conclusió a l'octavari. Tots els actes foren molt solemnes.

MERCAT D'INCA

Preus que relgiren a nostro mercat

Bessó	a	95'00	el quintá
Blat	a	21'50	la cortera.
Xexa	a	23'00	id.
Sivada	a	09'00	id.
Id. forastera	a	08'50	id.
Ordi	a	10'00	id.
id. foraster	a	10'50	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	20'50	id.
id. per bestia	a	19'50	id.
Blat de les Indies	a	16'00	id.
Fasols	a	30'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
Id. Blanques	a	45'00	id.
Simons	a	30'00	id.
Garroves	a	06'50	

LLIBRERÍA Carré de la Murta
número 5.—Inca.

Dereeres Obres Rebudes

Jaume Raventós.—*Proses de Bon Seny.*
—I tom: Morals i Socials.—II tom: Religio-
ses, Quaresmals, Polítiques, Casos i Con-
tes.—Barcelona, Editorial Ibérica—1915—
2 pessetes cada tom.

Sola con Jesús.—Meditaciones Espiri-
tuals para el tiempo de ejercicios propias
para religiosas por una religiosa de la Vi-
sitación de Maria—Segunda edición—Bar-
celona, Editorial Ibérica—1915—2'50 ptas.

Biblioteca de Lecturas ampliadas (Cua-
derno 3.º) *Los Perros.* Texto de Lorenzo
Sau i Olió Maestro nacional de Barcelona
—Fotografías Jacques Royer, Paris.—Bar-
celona, Sucesores de Blas Camí—60 cts.

La Comunión Frecuente.—Por el Reve-
rendo P. José Tordelespar, Misionero hijo
del Inmaculado Corazón de Maria (Quinta
edición). 30 céntimos.

Henryk Sienkiewicz—¿Quo Vadis? No-
vela de los tiempos de Neron.—Adaptación
Espanyola por G. de Villalain.—Ilustracio-
nes de Manuel Angel.—Casa Editorial Ca-
lleja, Madrid.—MCMXV.—Precio 4 ptas.

Máquinas
de escribir
FOX mode-
lo 24, de es-
critura visi-
ble.

La más
fuerte y la
que reúne
más ventaj-
as de todas
las máqui-

nas de escribir. A quien nos pruebe lo con-
trario le regalaremos una.

¡¡Última creación Norte Americana!!

Representante con deposito:

Vda. de JOSE F. CASTELLA

Plaza del Mercado, 17.—INCA.

Llibrería d'En Miquel Durán

CARRER DE LA MURTA n.º 5.—INCA

Obres en catalá en venta

OBRES COMPLETAS de Mossèn Ja-
cinto Verdaguér.—Edició popular—27 va-
lumens, n'hi ha 20 defora.—14 ptes.

LECTURA POPULAR, Biblioteca d'au-
tors catalans—Han sortit 138 follets—á 10
céntims l'exemplar.

EL PRIMER LLIBRE DEL NOI CRIS-
TIA.—Formació religiosa de la Infancia—
1'25 ptes.

EXERCISIS ESPERITUALS de San
Ignaci de Loyola Fundador de la Compà-
nyia de Jesús.—Traducció sobre reproduc-
ció fotogràfica del original corretgit de mà
del Sant, pel R. P. Lluís Vidal, S. J.—En
quadernat 1'50 ptes.

EL CRITERI del Dr. D. Jaume Balmes
Pbre. traduït al català per D. Jaume Collell
i les notes traduïdes per D. Federic Cio-
car.—2'50 ptes.

LLIBRETS POPULARS, de vides de
Sants a 10 céntims. Idem. Exemplari reli-
giós.

CANTS CATEQUISTICS.—Lletra de
Mossèn Josep Parrera Pbre. i música d'
En Joan B. Lambert.

VIDA POPULAR del Beato Ramón per
D. Jaume Rullán Pre.—a 10 cts. exemplar.

CALANDARI-BLOC-CATALÁ per a l'any
1916—a 30 céntims.

CAMI DRET I SEGUR PER ARRIBAR
AL CEL. escrit per lo venerable Antoni Cla-
ret, a 1'25 exemplar.

GARBA.—Antologia de les Lletres catala-
nas. Compilada i adornada amb notes i co-
mentaris per Mossèn Lluís G. Pla.

Nutrida col·lecció de treballs de literatura
catalana, tots ells apropiats per ésser llegits a
l'escola.—Amb censura eclesiàstica.—(Està
dedicada al Illm. I Rdm. Sr. Dr. En Francesc
de Paula Mas i Oliver Bisbe de Girona)—
Dotzena d'exemplars 11 pessetes.

Lorenzo Vallespir

(a) LLORENS DES CARRIL

PLANTELES de algarrobos, manza-
nos y albaricoques.

INCA (Mallorca).

¿TENEIS SABAÑONES? usad el

Grañol Grau

que es el remedio poderoso para curar
dicha enfermedad

Se vende en todas las Farmacias.

DEPOSITO GENERAL: Grau—Far-
macéutico.—INCA.

REDUCCIONS

CARTELLS de Reducció de Kilos a lliures—
En papé una peseta; en cartó 1'75.

REDUCCIO de Kilos a arroves, lliures i un-
ses al estil de Mallorca p'en Bartomeu Ramis.
20 centims.

REDUCCION de Kilos a libras y millesimas.
Contiene, además, las reducciones de cuarteras a
hectolitros, de canas a metros y de metros a ca-
nas con sus divisores—30 cents.

REDUCCION de Kilos a quintales, arrobas y
libras con las reglas para hacer cuentas por Juan
Vidal, Maestro de la Escuela Nacional de Lluvi.
Una 25 cent.

Llibreria del Carrer de la Murta.—Inca

Tip. M. Durán—Inca.

SASTRERIA

—DE—

MANUEL PLAZA

VISTE BIEN Y BARATO

VERIFICA LAS PRUEBAS A LA HORA DE HACER EL ENCARGO

BONITA COLECCION DE

GÉNEROS PARA TRAJE Y ABRIGOS

Se liquidan calcetines,

corbatas, tirantes ligas.

Calle CADENA esquina a Plaza Sta. EULALIA

(ANTIGUA CONFITERIA ROSSELLÓ) PALMA.